

ficinalis) τῆς οἰκογ. τῶν Καρυοφυλλιδῶν (Caryophyllaceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. καλοστρώθι, σαπουνόρριζα, σαπουνόχορτο, τσουένι, χαλβαδόρριζα.

γκολιαιρίδα ἡ, ἐνιαχ. γκολιαιρίδα Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Κοζ.) γολερίδα Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ. 3, 396.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τοῦ οὐσ. ἀρίδα.

1) Γυμνή κνήμη Μακεδ. (Κοζ.) — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ. 3, 396: Σ' κώθ' κι τοῦ ζῶράνι μ' κι φάν' κιν ἡ γκολιαιρίδα μ' (ζῶράνι = φόρεμα) Κοζ. Συνών. ἀρίδα 3, γάμπα 1. 2) Τὸ ἀδύνατον πόδι Μακεδ. (Βελβ.) 3) Κεφαλὴ κουρεμένη σύρριζα Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γλόμπος, γουλί. 4) Ξηρὸς κλάδος δένδρου ἄνευ φύλλων Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. γκόλιος 4.

γκόλιαρος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκόλιαρους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Γαλάτιστ. Μεσολακκ. Σέρρ. κ.ά.) γόλιαρους Στερελλ. (Εὐρυταν.) Πληθ. γκολιαιραῖοι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρος.

1) Ὁ παντελῶς γυμνὸς Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) 2) Γυμνή κνήμη Μακεδ. (Γαλάτιστ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.): Αἰνιγμ. "Ανοιξιν οὐ μάλλιαρους | καὶ βῆκιν οὐ γόλιαρους (κάλτσα καὶ ποὺς) Εὐρυταν. Συνών. γκολιαιρίδα 1. 3) Γυμνόλαιμος ὄρνις-ἀλέκτωρ Μακεδ. (Μεσολακκ.) Συνών. γκόλιαβος 3. 4) Ὡς οὐσ., ὁ ἄνευ ὀστράκου κοχλίας, λεῖμαξ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. γκόλιαβος 4, γκόλιος, γδυμνοκοχλῖος, γλειφοσαλίγκαρος, γυμνοσάλιακος, γυμνοσαλιγκάρι, γυμνοσαλίγκαρος, σκλημνῖος.

γκολιαιρούδι τό, ἐνιαχ. γκολιαιρούδ' Μακεδ. (Νιγρίτ. Πρώτ. Σταυρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιαρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδι.

1) Γυμνὸς τόπος, ἀποψιλωμένος (Σταυρ.) 2) Ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτερὰ, ἄπτερος, ἐπὶ πτηνῶν, ἰδίως περιστερῶν Μακεδ. (Νιγρίτ. Πρώτ. κ.ά.) Συνών. βλ. εἰς γκόλιος Α16.

γκολιᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γκολιάτα Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

1) Ἡ ὀκνηρά, ἐπὶ γυναικός. Συνών. ἀκαμάτρα, ἀρχιτεμπέλα, ὀκνή, ὀκνιάρα, τεμπελόσκυλλα, τεμπελχανοῦ. 2) Ἡ ἀνόητος, ἐπὶ γυναικός. Συνών. ἀλαφρόμυαλη, ἄμυαλη, ξαβή, κοκορόμυαλη, κουτή, μπουρνταλοῦ, παλαβή, χαζή, χοντροκέφαλη.

γκόλικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκούλ'κους Θεσσ. Μακεδ. (Βόιον) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Γυμνὸς Μακεδ. (Βόιον): Γκούλ'κίς βγαίνουν τώρα οἱ κουπέλις μὴ τὰ μπράτσα ἔξουν. Συνών. βλ. γκόλιος 1. β) Ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτερὰ, ἄπτερος, ἐπὶ πτηνῶν Θεσσ.

Συνών. γκολιαβάρι 1, γκολιαβαροῦδι, γκολιαβοῦδι 1, γκολιαβοῦρι.

γκόλινα ἡ, ἐνιαχ. γκούλ'να Μακεδ.

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *golina* = γῆ ἀκαλλιέργητος, ἀποψιλωμένη. Πβ. καὶ Κουτσοβλαχ. *golinā* καὶ *gólnā* = γυμνὴ κορυφὴ βουνοῦ.

Μέρος ἄδενδρον καὶ γυμνὸν ἐνθ' ἄν.

γκολινάρι τό, ἐνιαχ. γκολινάρ' Ἀλόνν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. γκόλινος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἐντελῶς γυμνὸς ἐνθ' ἄν.

γκολιόγκλαβος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκολιόγκλαβους Μακεδ. (Καστορ. Νάουσ.) γουλόγκλαβους Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τοῦ οὐσ. γκλάβα.

1) Ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν ἐνθ' ἄν.: Βάλι τοῦ καπέλου σου κὶ μὴ στέκισι γκολιόγκλαβους 'ς τοὺν ἡλίου Μακεδ. (Νάουσ.) Βγήκα γουλόγκλαβους Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Συνών. ἀκουκούλιαστος, ἀκουκούλωτος, ἀνακούτρουλος 1, ἀναμαλλάρης 2, ἀναμαλλιάρης, ἀναμαλλιάρικος, ἀσκεπαστος Α2, ἀσκοῦφωτος, ξεκουκούλωτος, ξεκούτρουλος, ξέσκουφος, ξεσκοῦφωτος. 2) Εἶδος πίττας χωρὶς τὸ ἄνω φύλλον Μακεδ. (Βρία Νάουσ.): "Εκαμάμι μιὰ γκολιόγκλαβη Νάουσ. Συνών. γκολιόπιττα.

γκολιοκάννι τό, ἐνιαχ. γκολιουγκάνν' Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τοῦ οὐσ. καννί (= κνήμη, πούς).

Κατὰ πληθ., γυμνοὶ μῆροὶ ἐνθ' ἄν. Πβ. γκολιαιρίδα.

γκολιοκέφαλος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκολιουκέφαλος Μακεδ. (Βροντ.) γκολικέφαλος Μακεδ. (Βροντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τοῦ οὐσ. κεφάλι.

1) Γυμνόλαιμος ὄρνις Μακεδ. (Βροντ. κ.ά.) Συνών. εἰς λ. γκόλιος Α3. 2) Φαλακρὸς Μακεδ. (Βροντ. κ.ά.): Ντίπ γκολικέφαλος θὰ γέῃ ἡ ἄντρας τ'ς Πανάιους! Συνών. γκολιαβίτης, γκόλιαβος 2, καραφλός, κέλης, πατέλης, φαλακρός.

γκολιόκοττος ὁ, ἐνιαχ. γκολιόκοττους Θράκ. (Σουφλ. Φέρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τοῦ οὐσ. κόττος.

1) Ἄνευ οὐρᾶς, κολοβὸς πετεινὸς Σουφλ. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνάπηρος κατὰ τὰς χεῖρας Φέρ. Συνών. κουλλοχέρης.

γκολιοκουνιά ἡ, ἐνιαχ. γκολιουκ'νιά Θράκ. (Σουφλ.) γκολιουγκανιά Θράκ. (Ἐλληνοχώρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκολιόκουνο.

Ἀγρία τριανταφυλλιά ἐνθ' ἄν.

γκολιόκουνο τό, ἐνιαχ. γκούλ'νου Θράκ. (Σουφλ. Φέρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκόλιος καὶ τοῦ οὐσ. κουνί.

Ὁ κόκκινος καρπὸς τῆς ἀγρίας τριανταφυλλιάς ὁ ἀπο-

